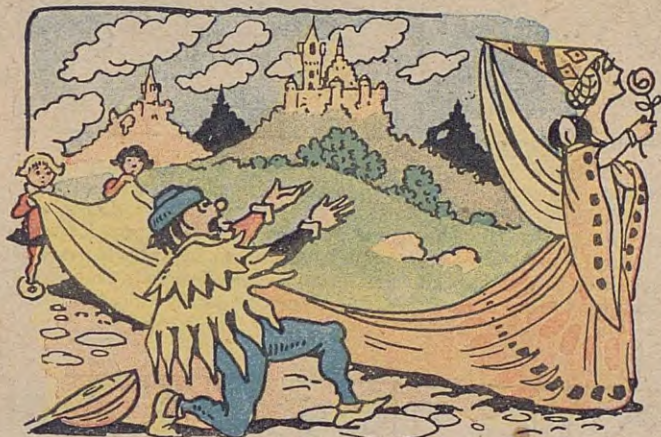

WPROLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

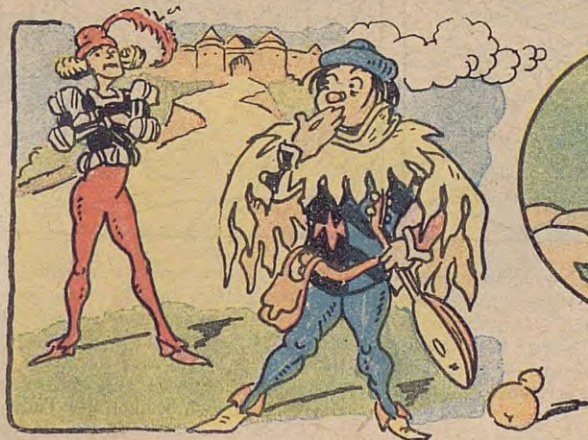
EL DEFECTE

La princesa Bellamor — don carbassa al trobador.

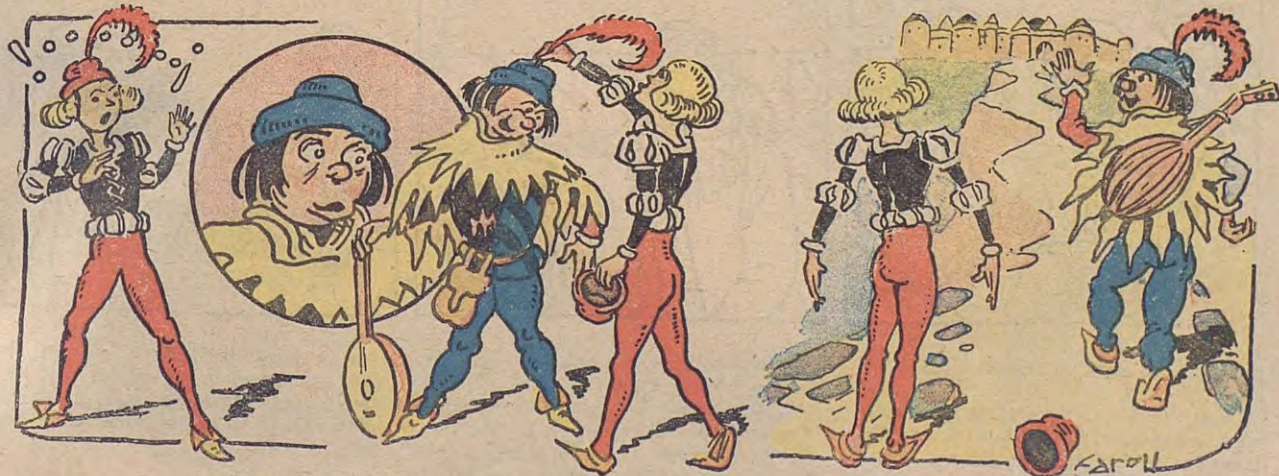
Quan torna, desesperat,
un patge amic ha trobat.

Que li diu:—Ara que et veig
no em sembles pas massa lleig.

—Passem revista total:
peus, genolls, cos... no estan mal...

—Ja veig el que et manca, home!,
portar al cap una ploma!

El trobadó, esperançat,
a declarar-se ha tornat.

:: LA VIDA D'UN PALLASSO ::

Text de J. FECIT

Dibuixos d'en MIRET

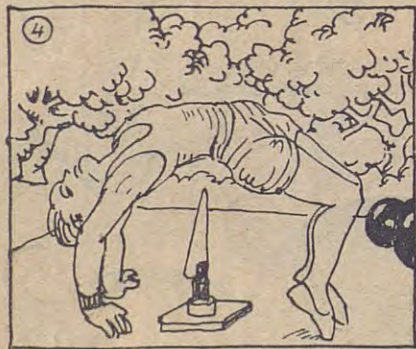
Tony era el nou nat a la caravana de saltimbanquis que sovint es poblava perquè eren vint de colla els germans que Mastegaferro i la dona Canó havien anat col·leccionant mercès a Déu. Els més grandets ja prenién part activa en les representacions a la plaça dels pobles que anaven recorrent.

Altres membres que no eren de la família, però que completaven el programa, engruixien la companyia de modestos artistes. No podia mancar-li el gos «amaestrat», que, quan no treballava davant del públic, entretenia la mainada de la companyia fent així de «nurse» o cosa per l'estil.

Als matins, quan acampaven sota l'ombra d'alguna frondosa arbrada al marge del camí, feien els assaigs, i si «Bunyol», el gos eixerit, n'errava alguna, prou Mastegaferro amb un cop li feia entendre la conveniència de fer-ho millor. Mastegaferro, a despit del seu ferotge nom, era un calçasses bondadós,

i la dona Canó, amb tots els seus cridassos i ostentosa corpulència, era un tros de pa. Els nanos anaven aprenent, i amenitzats amb algun elatellot anaven fent progressos en passar la maroma i altres clàssics exercicis.

Tony, als quatre anys, féu el seu debut

en una pantomima en què els indis robaben una criatura i eren perseguits pels nord-americans que, finalment, recuperaven la criatura, després d'una esgarrifosa matança. Com que la pantomima tingué un gros èxit, s'incorporà al programa permanentment representant-se anys seguits.

Tony, als deu anys, ja desvetllà la simpatia dels públics infantils amb les seves sortides còmiques i ingènues. Mastegaferro, a qui de tant esgargamellar-se baladrejant a les comèdies s'havia quedat afònic, era ja en decadència artística, i no sabriem precisar si de tristesa o bé d'un tip de cargols

mal païts, va morir en un poblet del Montseny.

Com que Tony, malgrat els seus tretze anys, era el valor més destacat de la colla, la seva mare el va nomenar director, la qual cosa provocà diverses escissions a la companyia perquè ningú no volia ésser dirigit per un

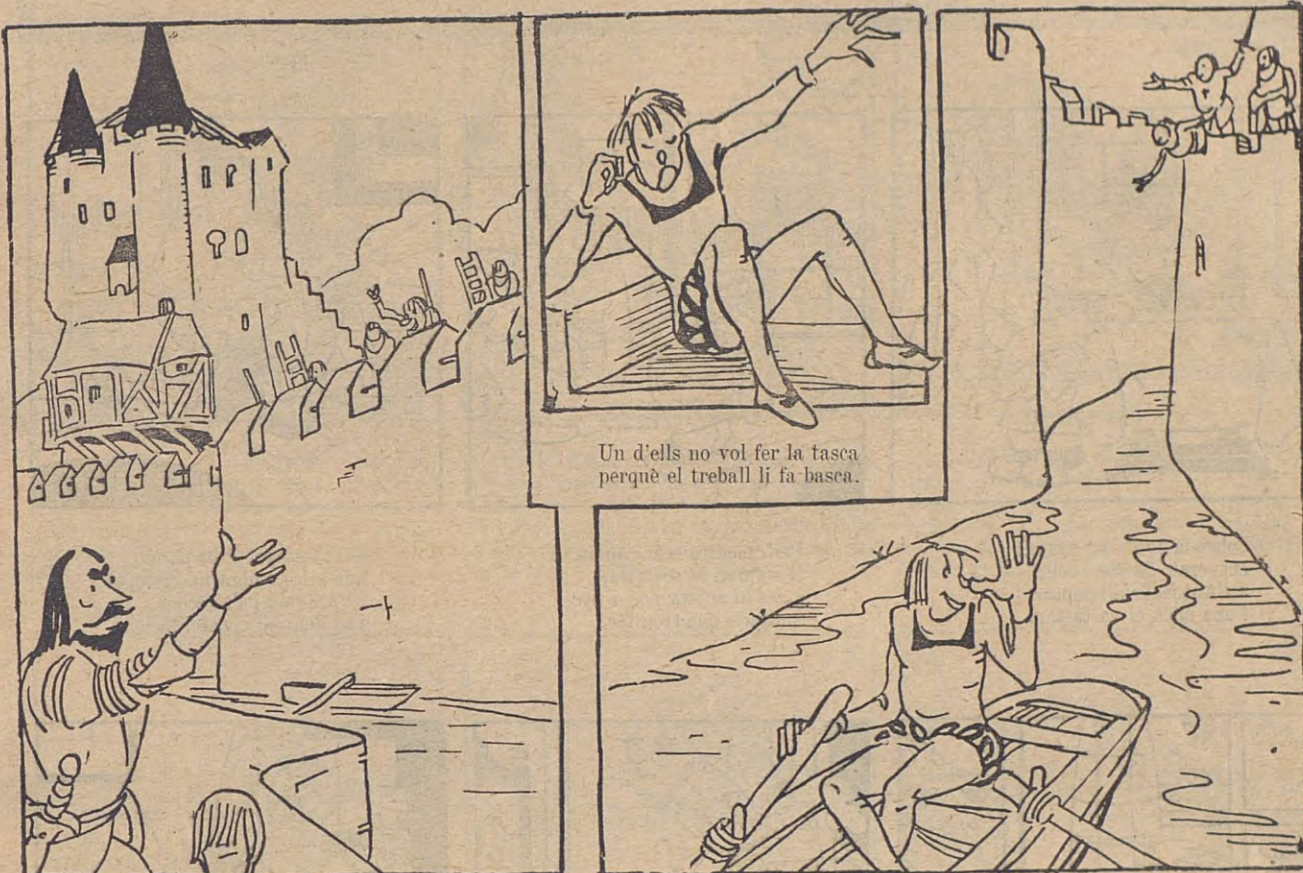
noi de tretze anys. La caravana quedà reduïda a la dona Canó i als quatre fills que restaven vivents. Les primeres representacions amb tan reduïda companyia foren veritables fracassos, i això féu pensar a Tony d'assajar un «número» original i procurar-se un contracte en un circ important. Tony

era un temperament dins el seu ram, i combinà un número en què prenia part tota la família, exceptuant la mare, a qui considerà que ja havia treballat prou, i després...

(Seguirà.)

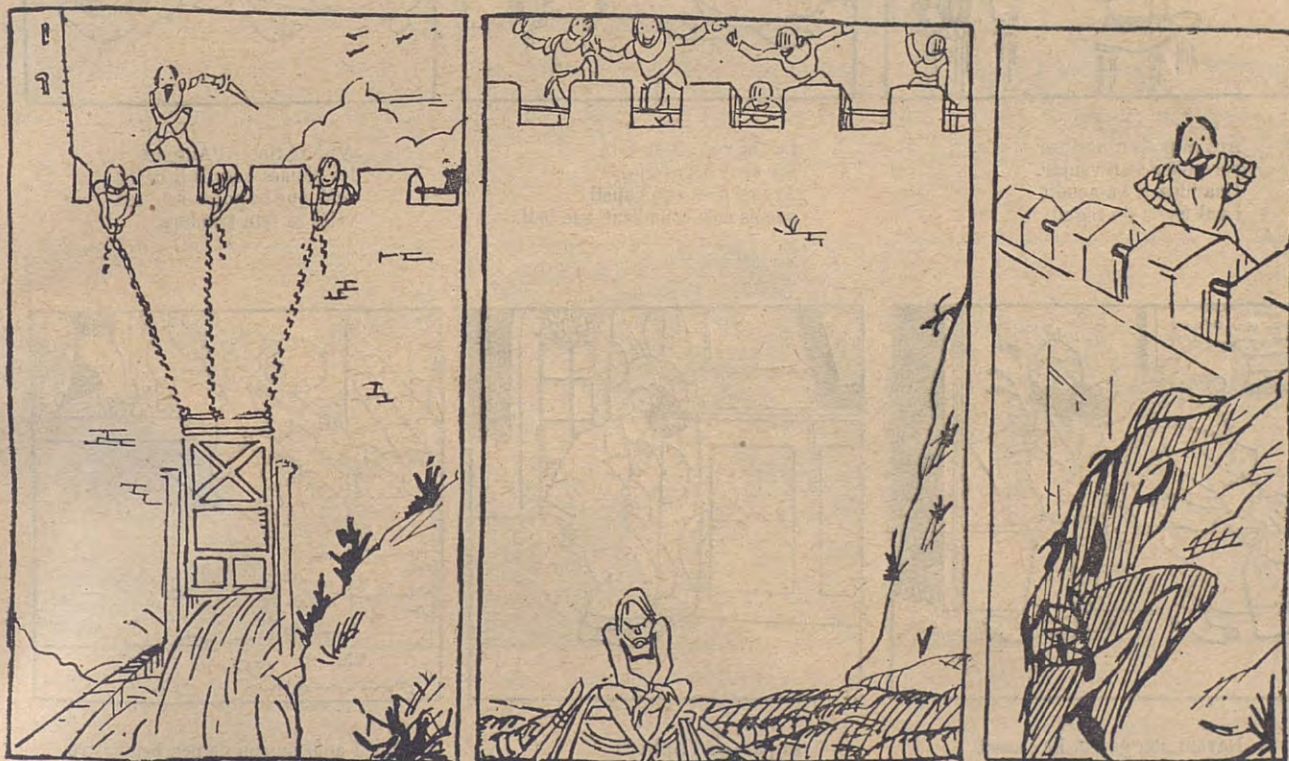
PER GANDUL!

Un d'ells no vol fer la tasca perquè el treball li fa basca.

El baró als criats manà de pressa el fos netejà.

A la barqueta ha pujat i al mig del fos l'ha portat.

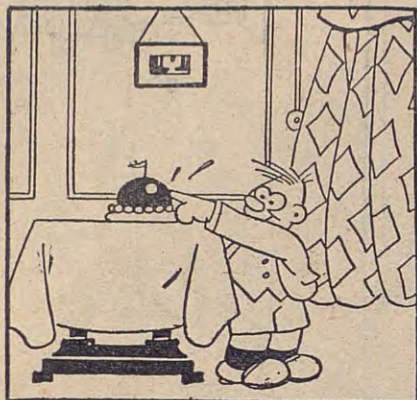

—Per poder-lo castigar primé el fos hem de buidar.

Queda el gandul dintre el bot sitiāt entremig del llot.

I si vol sortir d'allà el fang té de travessà.

LA REVENJA

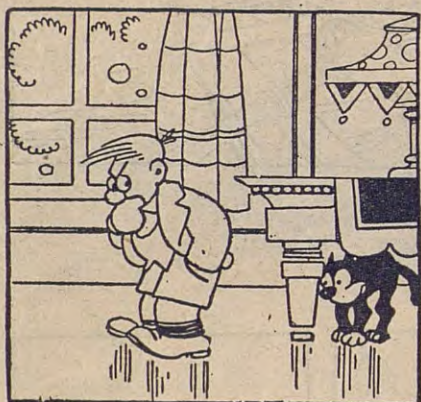
Sobre la taula un pastell
ensucrat, flairós i bell,
a l'Antonet va temptar
i una mica el va tastar.

Però mentre se'n gaudia
el sorprèn la seva tia,
que s'hi acostava poc a poc
enutjada que treu foc.

Un mastegot li ha donat
que a la cambra ha ressonat,
i l'Antonet pels recons
veu deu mil constel·lacions.

Ara es posa a meditar
per poder-se revenjar.
Una idea li ha acudit
i vol fer-la de seguit.

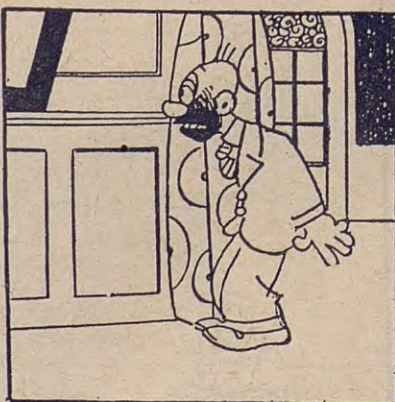
La tia vestint-se està
per anar a passejà.
Ara es posa son capell
que és més complicat que bell.

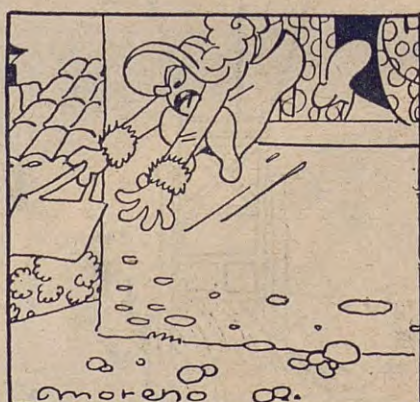
Amb el tinter l'Antonet
les plomes negres li ha fet
sens que la pobra senyora
veïés la feta traïdora.

Davant son germà ha passat
i amb la ploma l'ha tocat,
que barba i boca li deixa
tan negres com l'atzabeja.

El pare de l'Antonet
en veure la que li han fet,
ple de colera inhumana
corre a empaïtar sa germana.

I amb un cop de peu ben destre
la llença per la finestra.
Mentrestant riu l'Antonet
del bon èxit del seu fet.

Les Històries de l'oncle Joan

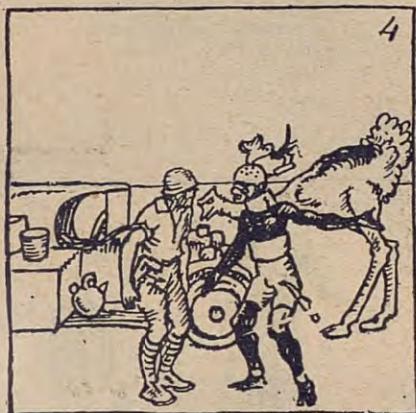
El rei de Kamaliklàndia havia estat quinze dies a Europa i s'havia tornat molt progressiu. Estava subscrit a unes quantes revistes d'aquelles que ho saben tot, la qual cosa és el mitjà més segur per arribar a no saber res de res.

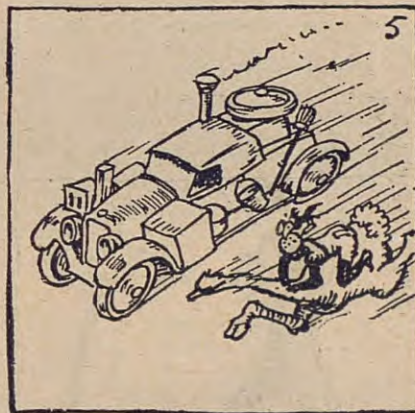
Havia llegit en una de les tals revistes les excel·lències de la telefonia sense fils. Així és que va cridar al seu primer ministre i va dir-li, amb un mig-riure amable: Si en el termini de vint-i-quatre hores no em tens instal·lada la telefonia sense fils...

... tindrà el sentiment de fer-te tallar el pom d'escala. (Volia dir el cap; sinó que a Orient parlen d'una manera molt imatjada i poètica). El pobre ministre va muntar en el més ràpid dels seus austruços, i sortí en busca de la ditxosa telefonia.

¿On anava? Ni ell mateix ho sabia! Però va voler la sort, que topés en ple desert amb un exèrcit català que estava donant la volta al món, i de consegüent, pilotava un auto ple d'andròmines. Explicat el cas pel pobre primer ministre...

... el rodamón va oferir-se a treure'l del compromís, i a l'efecte tornaren a tot gas a Kamaliklàndia; perquè a cada minut que s'escolava el primer ministre tremolava més i més per la seguretat del seu tupí (altre nom poètic del país).

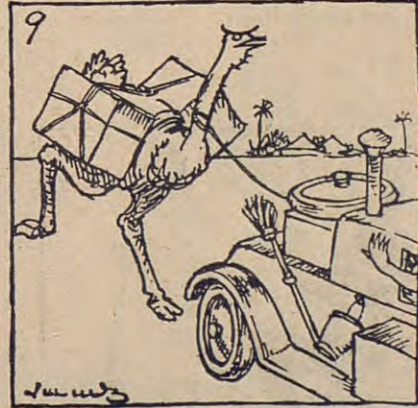
Presentat a Malabava I el Terrible, el «rostre pàl·lid» va comprometre's a instal·lar un aparell complet de radi-telefonia. Si la cosa quedava a satisfacció del monarca, aquest li donaria un austruç carregat d'or i plata...

... si no, li tallarien la canonada (nom amb el qual designen el coll els poetes de Kamaliklàndia). L'èxit, però, fou gros. I amb quins mitjants tan senzills va ésser assolit! L'antena era una palmera, l'altaveu un colador, i el filferro un altre filferro.

Sembla mentida que se sentís tan bé. Es destriaven perfectament fragments d'òpera i orquestra dels teatres millors del món: París, Londres, Viena, Villanova de Grata-porcs, etc.... El rei no hi veia de content! I, no obstant, com poden veure pel dibuix, tot era trampa, tot sortia d'un gramofon....

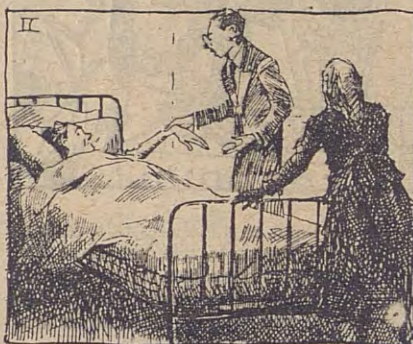

... instal·lat entre les branques de «l'antena». Però el cas és que es faci el miracle, mal el faci el diable. L'estranger va obtenir el seu austruç carregat d'or i plata, i el tupí, el pom d'escala, o si es vol més clar el cap del primer ministre, va continuar collat encara molts anys entre les seves espatlles.

Mal comprès

I
En Pau Gras està malalt
i ha enviat la seva dona
a cercar a Barcelona
un metge entès en son mal.

II
El metge l'ausculta bé,
el polsa i el percudeix,
i li diu:—Vostè pateix
gastritis. Jo el curaré.

III
Píldores li ha receptat.
—En prendrà una cada hora.
—Però—li diu la senyora—
el rellotge està espatllat.

IV
—Ja es pot arreglar, mireu,
sens comptà el temps al detall,
cada cop que senti el gall
una píldora li deu.

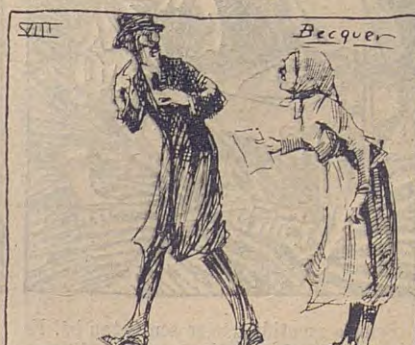
V
Torna el metge a l'endena:
—¿Com està?—Pobret, és mort.
—¿El malalt?—El gall, senyor.
A la tercera finà!

VI
—Al gall píldores heu dat!
—Però si vostè ho va dir
abans d'anar-se'n ahir:
«Una així que hagi cantat!»

VII
—Bé, no en parlem més, prou murga.
Jo crec que el malalt es salva
si demà a punta de l'alba
li donen aquesta purga.

VIII
—Sí, senyó, estigui tranquil.
—Ara, no feu cap bunyol.
—Ai, senyor!, si encara em doll!
Pobre gallet, tan gentil!

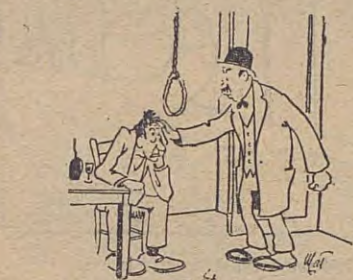

IX
I al matí el metge es trobà,
la dona tornant-se calba
fent pujà el marit a l'alba
per fer-lo allà dalt purgà.

Quin negoci!

EN Laranya havia ja buidat dos pisos aquella tarda i estava prenent cafè satisfet del seu treball, quan de la casa de davant el bar en veié sortir una de les seves futures víctimes: don Pancràs, acompanyat de la seva muller.

—No volia treballar més aquesta tarda —es digné en Laranya,— però, davant d'aquesta ocasió, ¿qui no es decidiria? Fa tres setmanes que espero que don Pancràs deixi el pis sol, i ara sembla que ha arribat l'hora. Esperem un xic que surti la minyona.

—¿Vas a matar-te? Pensa en la taca que caurà sobre les teves filles!

—No hi fa res; són bugaderes.

En Laranya era un bon coneixedor de la psicologia de les serventes. Un quart després de sortir els senyors, la criada sortia també per anar a xerrar una estona a cà l'adroguer i una altra a cà la planxa-dora.

—Ara és la meua—digné en Laranya. Pagà al cafè i es dirigí a la casa del davant. El porter el deturà.

—¿A qui demana?

—Don Pancràs Bonmatí.

—Segon, primera. Però em sembla que ha sortit.

—Ho miraré.

I sense més paraules, en Laranya s'enfilà escales amunt cap al pis cobejat. Trucà per enganyar les orelles del porter i de seguit obrí amb la clau falsa que duia. Quan fou dintre el pis, tornà a tancar curosament i es posà a resseguir les cambres en cerca de la calaixera on don Pancràs devia guardar els bitllets i les joies.

Però, abans de trobar res, el timbre de la porta sonà imperiosament. En Laranya restà corglaçat, però es refé de seguida. De segur que era el porter que sospitava quelcom. Llavors res més fàcil que obrir d'una revolada, donar-li una empena i fugir.

Acudí, doncs, a la porta, i obrí, però deturà les seves intencions en veure que el qui trucava era un xicot amb l'uniforme d'uns Grans Magatzems.

—¿Don Pancràs Bonmatí?

—No hi és—féu en Laranya.

—Com s'entén! Ja fa quatre vegades que vinc i mai no hi és. De segur que és vostè mateix! Si no em paga la factura hi haurà soroll, un soroll que tot el veïnat ho sabrà!

Això a en Laranya no li convenia de cap manera i així fou que, per evitar l'ameuacat escàndol, pagà la factura que duia el xicot la qual pujava vint duros, pensant que prou es rescabalaria amb el que robaria.

Despedí el noi, tornà a les seves operacions, però aviat un altre cop de timbre el féu tornar a la porta.

El qui trucava era un home gras i pelut de cara, molt enutjat.

—El compte del sastre, don Pancràs!

—¿No podria tornar demà? En aquest moment no estic previngut.

—No, si ja sé que el xicot dels Grans Magatzems ha cobrat. Justament l'he trobat al peu de l'escala: Es veu que a vostè perquè pagui l'han d'amençar amb moure escàndol. Doncs escàndol hi haurà.

Per evitar-lo, en Laranya es tornà a gratar la butxaca i pagà el compte del sastre, que pujava a seixanta duros. Sort que duia els diners dels seus robatoris d'aquella tarda, si no, s'hauria vist en un bon compromís.

No acabava aquí la cosa: després del sastre pujaren el sabater, l'adroguer i el forner. Es veu que pel barri havia corregut la veu que don Pancràs havia heretat i pagava els seus nombrosos deutes.

Per fi tingué una estona lliure per obrir l'armari on suposava que don Pancràs guardava els seus valors. En efecte, els valors hi eren, però eren accions d'una Companyia que feia poc havia fet fallida, i no valien res.

—Vet aquí perquè aquest bon home està tan carregat de deutes!—féu en Laranya.—Jo sí que m'he ben lluit.

En aquell moment sentí soroll a la porta del pis i, mirant per entre uns cortinatges, veié que era la muller de don Pancràs que tornava sola i havia obert la porta amb la claueta de butxaca.

Abans de tenir temps per pensar què faria ja es trobava davant per davant de la dama, que acabava d'entrar al saló. Per sort, havia tingut temps de tancar l'armari.

La senyora de Bonmatí se'l quedà mirant un xic sorpresa, però de seguida li digué, amb un somriure als llavis:

—Ah, vostè deu ésser don Manuel, l'amíc del meu home, oi?

—Sí, senyora—murmurà en Laranya, veient un camí de salvació.

—Dispensi que l'haguem fet esperar. El meu marit no creia que vostè vingués fins al vespre. I què, ¿podrà atendre la seva demanda?

—Ja veurà, senyora...—començà en Laranya, no sabent què dir.

—Cregui que aquests cent duros que li ha demanat ens fan molta, però molta falta. Ja sap com ens trobem, no cal que li digui res més.

—Sí, senyora. Me'n faig càrrec, i per això els els he portat—féu en Laranya, sospirant.

I, content encara per sortir-ne tan barat, donà a la senyora Bonmatí els darrers cent duros que li quedaven i es despedí ràpidament.

Bons propòsits

Un jugador empedreït, de tant i tant que jugava, s'anà quedant sens diners i la ballava molt magra.

La seva dona, plorant nit i dia, li cridava:

—Noi, no juguis més, si no, quedarem sense una malla.

Ell, però, no en feia cas, fins que un dia, la desgràcia l'abandonà i tingué sort:

guanyà amb una sola carta deu mil duros ben llents

i alguna pesseta encara.

Quan a sa casa arribà la seva dona tornava:

—Ara ja no juguis més que perdries la ganància.

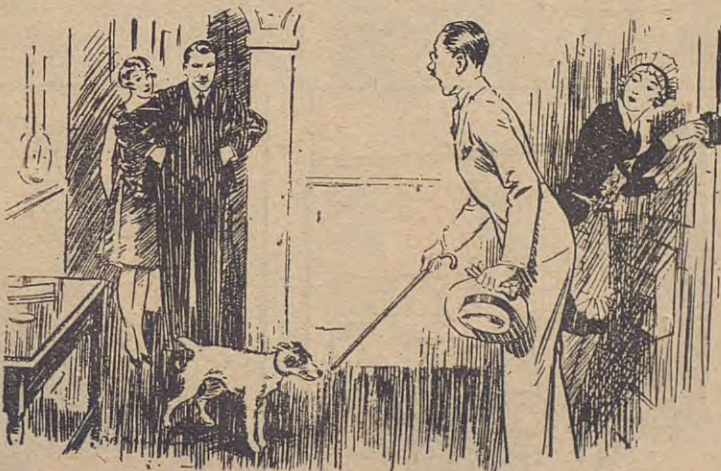
—Sí, noia, m'has convençut—ell, tot seriós, contestava.

—Ja mai més no vull jugar, pots restar-ne assegurada.

—No me'n fio, et conec molt, garantia hauràs de dar-me.

—Mira, em jugo els deu mil duros que no jugo altra vegada!...

P. E. P.

—¿Que mossega aquest gos?

—Ara ho veurem. Només fa un dia que el tenim a casa.

(De The Passing Show.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Fan una estàtua sinfètica
amb agravi de l'estètica.

En Baliga s'ha emportat
un peu de plata argentat,

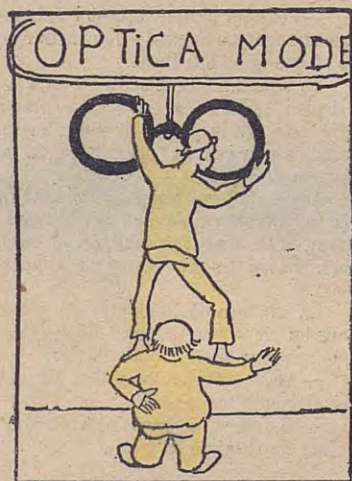
i en Balaga, amb més primor,
n'ha tret un que sembla d'or.

També d'una guanteria
unes mans que allí havia.

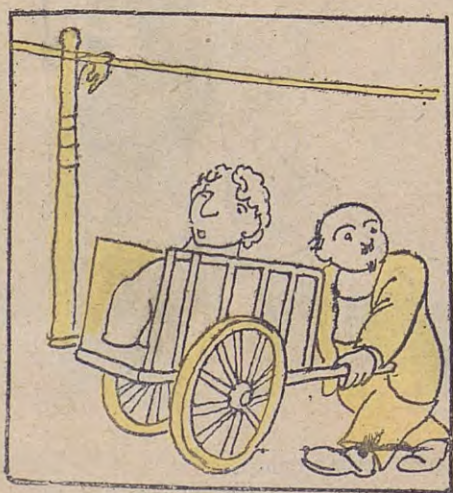
D'un sombreroer afamat
un copalta han despenjat,

i de casa un oculista
unes gafes com d'artista.

També han pres d'un rellotger
un rellotge matusser,

i de casa un escultó
un projecte de regió.

Fan una estàtua amb peus d'or
com Nabucodonosor.

—Vegin, senyors, per un ral
el gegant més colossal.